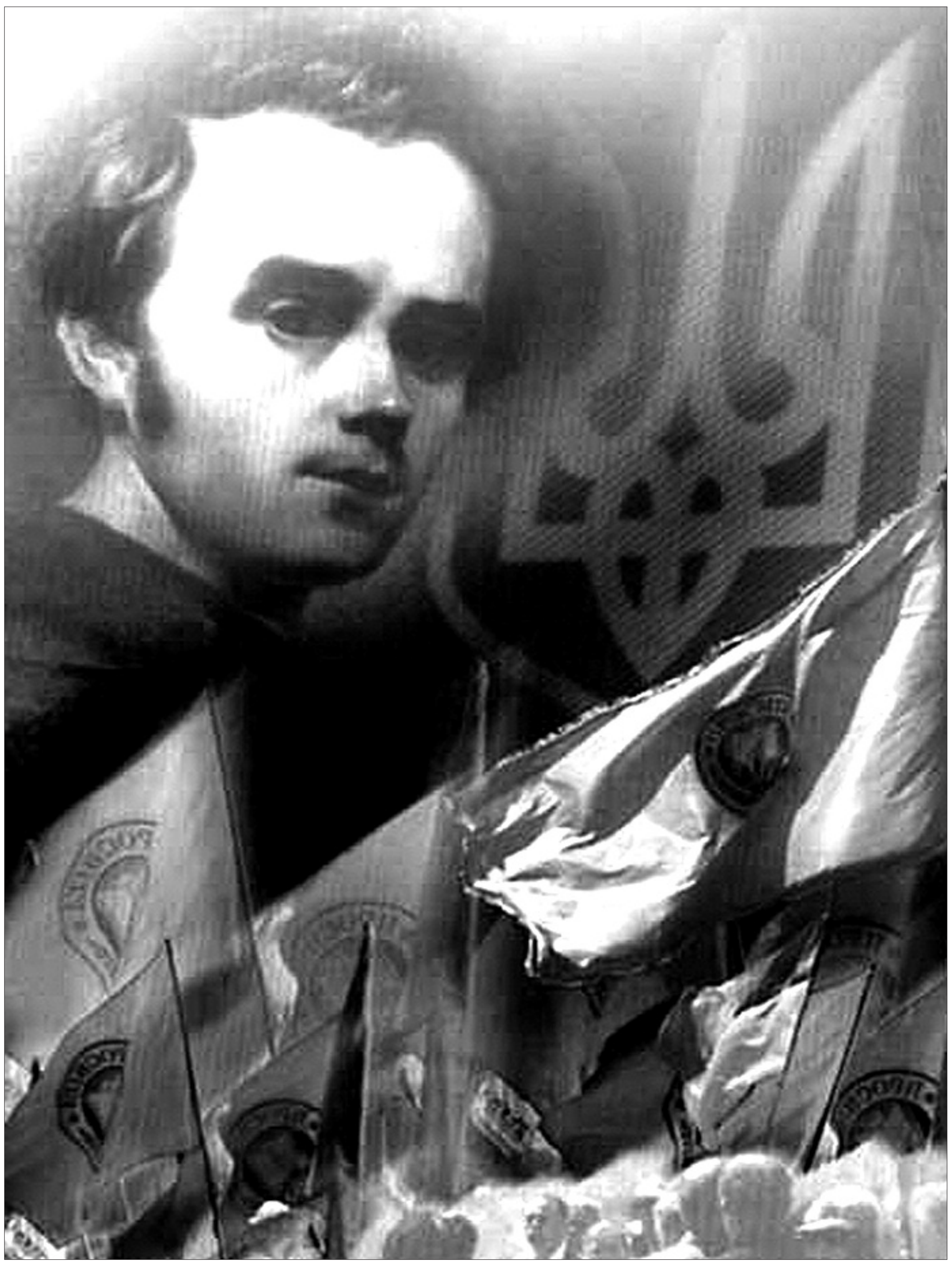
Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 17 серпня 2010 року № 31 (351)

Зі святом Незалежности, Україно!

Нині відзначаємо дев'ятнадцяту річницю народження Української держави, котра постала як результат жертовної боротьби мільйонів кращих синів і дочок нашої землі.

За роки Незалежности ми переконалися, що Україна потребує нашої постійної праці, громадянської активности та любові до Вітчизни.

Сьогодні, коли антиукраїнська влада здає національні інтереси, розгортає наступ на свободу слова, демократію, ми повинні відчувати високу відповідальність перед майбутніми поколіннями українців.

Ми звертаємося до всіх, хто живе з вірою в Україну: не дозвольте зневірі знайти притулок у ваших серцях! Вірте, що гуртом ми зможемо подолати загрози і випробування, котрі постали перед Українською державою і Українською нацією. Пам'ятайте: наші батьки і діди вірили в Україну і боронили Україну зі зброєю в руках.

Ми усвідомлюємо, що нас чекає нелегка боротьба і праця в ім'я України. Наш обов'язок – наповнити Україну українським національним змістом, привести до влади патріотів, які забезпечать розбудову Держави і добробут українського народу.

Вірю в силу і мудрість нашої нації. Переконаний, що Україна адекватно відповість на виклики часу і стане однією з найуспішніших країн Європи, зберігши самобутні національні традиції.

Дорогі українці! Вітаю Вас із дев'ятнадцятою річницею Незалежности України!

Нехай мир і злагода панують у нашому спільному домі!

Слава Україні!
Героям Слава!

Голова Конгресу Українських Націоналістів
Олексій Івченко

ВІРА І ЦЕРКВА

ТІНЬ ФІЛОФЕЯ

Олег ЧОРНОГУЗ

Нещодавній приїзд Вселенського патріарха Варфоломія на 1020-річчя Хрещення Київської Русі, якого запросив 2008 року Віктор Ющенко, надзвичайно насторожило Москву. Особливо стурбувала Московський патріархат і Кремль мрія українського народу і тогочасного керівництва втілити в життя держави ідею про єдину Помісну церкву. Саме на таке благословення Вселенського патріарха сподівався президент Віктор Ющенко, користуючись ювілеєм Хрещення Київської Руси-України. І зовсім збісило Москву і Московський патріархат, коли на честь приїзду Вселенського патріархату на київських гаслах читалося: Україна – правонаступниця Київської Руси. Кремль негайно взявся за проукраїнського президента В. Ющенка, як нині береться за О. Лукашенка чи вчора за Президента Киргизії Бакієва. Кремль поставив перед собою завдання: будь-якою ціною повалити українського президента і на "трон" привести "раболепного керманича і холопа Кремля".

Стривожився і Московський патріархат, який у такому випадку не тільки втратив би найбільшу митрополію у своєму володінні, а православний світ поставив би все на своє місце. В Україні запанувала б історична правда, яка упродовж багатьох століть свідомо перекручувалася Москвою і штучно прив'язувалася до власної історії про хрещення Київської Руси. З історії північного сусіда випадали б цілі сторінки, котрі освітлювали б трьохсотлітній період існування Київської держави до появи першого Московського улусу – Московського князівства (1270 рік) з благословення золотоординців. Кремль поставив перед собою досить конкретне завдання: якщо український президент Віктор Ющенко не буде повалений, то Московська патріархія втратить не тільки частину "своєї історії", а й українські душі (найбільшу паству на території СНД), а й великі українські гроші, які йдуть з Києва до Москви від Московської церкви, і не лише на церковні обладунки (ризи, свічки, підсвічники, яких нібито не можна виготовляти в Україні), а й на дорогі автомашини, годинники самого патріарха Кирила і його свити.

Подейкують, що Московський патріархат готував навіть 6-ту всемосковську анафему президенту Ющенку, який підтримує "розкольників" в особі святійшого патріарха УПЦ КП Філарета. Хоча весь світ бачив, що за Віктора Ющенка (чого не скажеш про сьогоднішній день) усі конфесії в Україні були однаково рівні. Московська митрополія зі своєї волі чи за вказівками Кремля часто ігнорувала президентські зібрання під час державних заходів, аби створити картину, що не вони, а їх ігнорує Президент Віктор Ющенко.

Нині, під час третього пришестя патріарха Кирила в Україну з його політичними проповідями, усім нам стало зрозуміло, що Кремль знову вдався до надуманого московськими ідеологами комплексу псковського старця Філофея про "Третій Рим", тобто негайну побудову "русского міра", якого без України не збудуєш, як і відродження чергової Московської імперії під кодовою назвою "рускій мір"...

Хоча, якщо розібратися, то старець Філофей зовсім не закликав тогочасну Московію до гітлерівського "uber alles", чим зараз в Україні займається московський патріарх Кирило, готуючи фундамент під "русскій мір".

Продовження на 4-й стор.

НЕХТУВАННЯ ДЕРЖАВНИМИ ПРІОРИТЕТАМИ

ЗАЯВА
Українського католицького університету з приводу Постанови № 642 Кабінету Міністрів України від 28 липня 2010 року "Про внесення змін до Положення про підготовку науково-педагогічних і наукових кадрів"

Спільнота Українського католицького університету висловлює свою рішучу незгоду з Постановою № 642 Кабінету Міністрів України від 28 липня 2010 року, відповідно до якої було скасовано норму про обов'язковий екзамен з української мови за професійним спрямуванням при вступі до аспірантури та складання кандидатського іспиту з української мови для здобуття наукового ступеня кандидата наук.

Це – не спалах емоцій, а принципова позиція. Надворі XXI століття. В Європі відбувається реформування сфери наукових досліджень і програм докторської підготовки, створення системи навчання впродовж життя і забезпечення сталого розвитку університетів в нових суспільно-економічних умовах; в Америці шукають оптимальну формулу для більш демократичного і справедливого доступу до якісної освіти соціально змаргіналізованих груп своїх громадян; в Росії створюються федеральні дослідницькі університети і консолідуються ресурси для здійснення наукового прориву. Погляд у майбутнє.

А в Україні Міністерство освіти і науки, яке за означенням – згідно з Конституцією і логікою речей – мало би забезпечувати українській мові статус універсальної комунікативної системи на території держави Україна, повертає нас у XIX століття і переймається тим, щоб українська мова, бува, не подорослішала настільки, щоб нею можна було елегантно описати будь-який фізичний факт, технологічний процес чи культурний феномен.

Ми не входимо тут у дискусію, чи скасовані Дмитром Табачником положення були в сучасних умовах найефективнішими засобами забезпечення наукового престижу української мови. Ми піднімаємо цей голос протесту, бо вбачаємо в діях керівництва Міністерства повне ігнорування цієї теми як проблеми, яку потрібно системно вирішувати. Замість того, щоб запропонувати альтернативні розв'язки, належно обговорити їх з академічною громадою й експертами, Міністерство поводиться як володар істини в останній інстанції. І тим самим демонструє, що для нього пошанування української мови не є ані справою національної гідности і чести, ані вимогою національної безпеки. Кабінет Міністрів, в обов'язки якого входить і одне, і друге, своєю підтримкою цього рішення виразно знехтував державними пріоритетами. Замість втілювати мудру й виважену державницьку політику у мовній сфері, він пішов на повідку у політичних фігур, мовна позиція яких визначається виразною українофобією.

Український католицький університет має моральне право вимагати адекватної оцінки мовної ситуації в освітній сфері, оскільки в ньому, крім української, звучать різні мови: англійська, німецька, італійська, російська, польська. В Університеті активно реалізовуються програми, спрямовані на міжнаціональне порозуміння й пошану до мов меншин. Проте ми виходимо з переконання, що в українській вищій школі необхідною передумовою наукової кар'єри має бути належне знання української мови. Будь-яка інша позиція розминається зі здоровим глуздом і суперечить Конституції України та правам людини.

Згадана Постанова Кабінету Міністрів України не є випадковим епізодом у нормотворчій діяльності чинного Уряду. Їй передували накази Міністерства освіти і науки України № 243 від 26 березня 2010 року, № 259 від 29 березня 2010 року, а також Постанова самого Кабінету Міністрів України від 23 червня 2010 року. Усі ці документи об'єднує одне: методичне пониження статусу української мови, звуження поля її застосування у сфері вищої освіти. Причому аргументація деяких із цих змін – "оптимізувати фінансові витрати вищих навчальних закладів" – не витримує жодної критики. Воістину, скільки коштів можна було б вивільнити для потреб людства, якби ООН прийняло рішення про оптимізацію фінансових витрат і перехід національних систем освіти на мову есперанто!

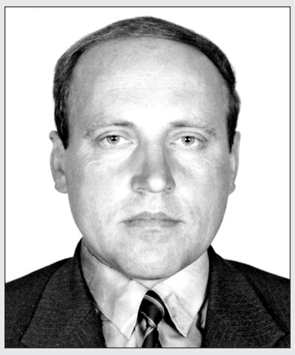
Згадані Постанови Кабінету Міністрів України разом із наказами Міністерства освіти і науки України серйозно викривлюють мовні баланси в нашій державі та віддаляють нас від точки бажаної гармонії. В результаті Уряд провокує недіалогічні кола нашого суспільства на обстоювання крайнощів і нетолерантних моделей вирішення мовного питання. Втім, інтелектуальне середовище завжди вирізняла здатність піднятися над етнічними бар'єрами і подивитися на будь-яку ситуацію неупереджено. Тому ми закликаємо ректорів вищих навчальних закладів України, зокрема її південно-східних регіонів, зайняти чітку громадянську позицію і висловитися за гідне місце української мови у сфері підготовки наукових кадрів для навчальних закладів вищої освіти.

о. д-р Борис ҐУДЗЯК,
ректор Українського католицького університету

НА СПОМИН

Кременець пам'ятатиме директора ботанічного саду

(Статтю присвячую 40-му дню від дня похорону)

Сонячного дня 5 липня 2010 року хоронили Василя Стельмащука – директора Кременецького ботанічного саду. Хоча був будний день, провести в останню дорогу Василя Григоровича прибуло надзвичайно багато люду. Похорони провели священики Преображенського храму: благочинний о. Володимир і о. Сергій, та настоятель В. Млинівецького храму о. Роман. Остання його дорога: від рідної хати через територію ботанічного саду до Преображенського храму і цвинтаря рідного села В. Млинівці. Похоронна процесія зупинилася на площі ботсаду біля пам'ятника В. Бессеру. Прощальне слово виголосив представник Міністерства охорони навколишнього природного середовища України Володимир Гетьман, директор Департаменту Міжнародного Центру впровадження програм ЮНЕСКО в галузі міжнародних зв'язків та розвитку новітніх технологій Ігор Мелех, голова Кременецької районної ради Світлана Федишена, Кременецький міський голова Леонід Кічатий. Дорога від саду до храму стелилась живими квітами. Хоч мертве тіло із закритими очима, але ще на білому світі мамині і рідних сльози змогли обмити його спотворене лице в останні хвилини. А далі – глибока могила, курган землі на ній, гора вінків – вічна пам'ять йому. Прожив Василь Григорович від колиски до труни 53 роки 9 місяців і 12 днів. У розквіті розумових, фізичних, творчих сил фізично здоровий пішов за світи. Після розміщення його у анестезіологічному відділенні Кременецької районної лікарні я провідав його наступного дня. Його лице і груди були надзвичайно набряклими. У лівій руці він тримав пластикову пляшку з водою і що кілька секунд пив воду. Він горів без полум'я. Нейтралізувати алерген лікарі не змогли. Його смерть загадкова. Діагноз – синдром Стівена-Джонсона.

Мушу розповісти про перші дні його роботи у ботанічному саду. Усі будівлі були у жахливому стані, теплиці без дахів, води і опалення, працювало 5 чоловік. Попередній директор ботсаду Маринюк був опонентом Василя Григоровича протягом усього часу його роботи у ботанічному саду (1996 – 2010 рр.). Крім того, ботсад хотів прибрати Кременецький гуманітарний інститут ім. Т. Г. Шевченка. Стельмащуку доводилось писати пояснення різним органам. Місцева бюрократія шукала шляхи до кримінального покарання, приїжджали комісії для перевірки недостовірних доносів і анонімок, але ж марно, підтверджень не знаходилося. Василь Григорович усі свої життєві і творчі сили прикладав для розвитку ботанічного саду. В часи найважчих переслідувань він говорив: "Я живим з ботсаду не піду, хіба винесуть вперед ногами". Так і сталося. За роботу у ботанічному саду Василь Григорович взявся із неймовірною силою, зумів перевести ботанічний сад з підпорядкування Кременецької міської ради до Міністерства екології та природних ресурсів, з відповідним збільшенням фінансування у декілька разів. Василь Григорович не тільки відродив ботсад, а й зробив його квітучим, прославив на всю Україну, Європу. Титанічна праця, світлий розум, свідомість українського націоналіста вели його до небачених успіхів.

Стельмащук В. Г. був будівничим України, любив ботсад і жив ним. Вважаємо, що Василь Григорович заслуговує на те, щоб установа, яку він очолював, називалася Кременецький ботанічний сад ім. В. Г. Стельмащука.

Після того, як Василя Григоровича винесли з ботсаду вперед ногами, на мою думку, така ж доля чекає ботанічний сад. В Україні влада працює на багатих, а ті всі шедеври природи гребуть під себе. Бо в умовах постійної війни з опонентами з грандіозними планами відродити-народити життєдіяльність, що означає сама назва "Ботанічний сад" – це феномен нації, що ним був Василь Григорович.

1997 року він вступив до районної організації Конгресу Українських Націоналістів, з 1997 р. по 2006 р. був обраний головою, а в останні роки заступником голови РО КУН.

Він був членом оргкомітету по будівництву пам'ятника борцям за незалежну Україну у центрі міста Кременець і найбільше працював у цьому комітеті. У чистій любові до свого міста Кременця, любові до української нації, до Батьківщини – України він черпав енергію, і це було змістом його життя.

Хай у всіх чесних українців залишається світла і добра пам'ять про нього.

Від щирого серця друг і побратим
Олександр ЛІЛЯКЕВИЧ,
голова РО КУН.

ДОПОМОЖЕМО МУЗЕЮ!

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

До редакції "НіД" надійшов лист від 85-літньої колишньої підпільниці та політв'язня пані Марії Штепи з міста Чортків, що на Тернопільщині, в якому вона звертається з проханням про допомогу. Річ у тім, що у підвальному приміщенні будівлі місцевої єпархії УГКЦ вона ініціювала створення музею пам'яті жертв політичних репресій. Саме тут у ті страшні та буремні часи початку радянської окупанції була розквартирована катівня, в лабетах якої знемагала й сама пані Марія, коли усвідомлено стала в ряди підпільників, за що й отримала 10 років тюрми.

Наразі Марія Штепа є одночасно доглядачем та екскурсоводом музею, її активна громадянська позиція є зразком для усіх нас. У своєму листі вона звертається з проханням про будь-яку допомогу. Музей потребує подальшого розвитку, а саме облаштування приміщення, нових матеріалів та експонатів, розширення кількости відвідуючих тощо. На усе це необхідні кошти, яких у літньої жінки немає. Отже, звертаємо увагу небайдужих людей з усієї України, перш за все з чортківщини та тернопілля, на прохання пані Марії Штепи та закликаємо долучитись до постання музею пам'яті жертв політичних репресій заради недопущення повторення подібного у майбутньому.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Заява Конгресу Українських Націоналістів

Конгрес Українських Націоналістів вимагає звільнити члена Комуністичної партії України Валерія Солдатенка з посади голови Інституту національної пам'яті за упереджену оцінку історичних явищ, пов'язаних зі злочинами комуністичного режиму в Україні.

Перші публічні заяви новопризначеного голови ІНП, зокрема заперечення ним Голодомору 1932 – 1933 рр. як геноциду української нації та оцінка боротьби ОУН–УПА в стилі комуністичної пропаганди СРСР, засвідчують неспроможність Валерія Солдатенка очолювати структуру, яка покликана відновити національну пам'ять українців.

З приходом комуніста Солдатенка на посаду голови Інституту національної пам'яті український народ фактично втратив важливу громадську установу, яка займалася очищенням української постколоніальної історії від російських та радянських імперських нашарувань і викривлень.

Ми переконані, що член КПУ апріорі не може об'єктивно оцінювати події української історії, пов'язані зі злочинами Компартії СРСР, чиєю прямою спадкоємицею виступає сьогодні Компартія України. Нагадаємо, що у липні 2009 року Парламентська асамблея ОБСЄ прийняла резолюцію, в якій прирівняла радянський комуністичний режим до нацизму і закликала до міжнародного осуду цих тоталітарних режимів. Наступним логічним кроком мав би стати міжнародний суд над комунізмом та заборона комуністичних партій у всіх цивілізованих країнах світу.

Тим більш ганебно на фоні осуду міжнародною спільнотою злочинів комунізму виглядають призначення в нашій державі на посади установ, які мали б ці злочини викривати і досліджувати, членів Компартії. Так, зокрема, головою Державного комітету архівів України є комуністка Ольга Гінзбург, відома скандальним знищенням історичних документів про злочини радянської влади, а тепер й Інститутом національної пам'яті керує комуніст Солдатенко. З перших кроків на посаді голови ІНП стало зрозуміло, що головним завданням Валерія Солдатенка буде замовчування злочинів комуністичного режиму.

Конгрес Українських Націоналістів наголошує, що заперечення Валерієм Солдатенком Голодомору як акту геноциду української нації є глумлінням над пам'яттю мільйонів українців, які стали жертвами штучного голоду. Ми вважаємо неприпустимим і злочинним для голови ІНП порушувати Закон "Про Голодомор 1932–1933 років в Україні", перша стаття якого чітко визначає Голодомор 1932–1933 рр. як геноцид українського народу.

Голодомор 1932–1933 років в Україні актом геноциду визнали 23 країни світу, зокрема Австралія, Аргентина, Бразилія, Ватикан, Грузія, Еквадор, Естонія, Іспанія, Італія, Канада, Колумбія, Латвія, Литва, Мексика, Польща, Словаччина, США, Угорщина, Чехія.

Ревізія досягнень попередньої влади у дослідженні таких трагічних і складних сторінок української історії, як Голодомор 1932 – 1933 рр., визвольна боротьба ОУН–УПА, зумовлена суто політичними чинниками, бажанням догодити Кремлю і не має нічого спільного з науковими дослідженнями. Прикро, що нинішня влада, виразником позицій якої є Валерій Солдатенко, так і не спромоглася позбутися комплексу "молодшого брата" і самостійно давати оцінку подіям власної історії.

Конгрес Українських Націоналістів як один з ініціаторів створення Інституту національної пам'яті наголошує на важливості повноцінного функціонування подібної інституції в обтяженій пострадянською спадщиною Українській державі. Ми наголошуємо, що ігри з історичною пам'яттю є вельми небезпечними і можуть мати негативні наслідки для майбутнього України. Президент Янукович і його команда повинні відчувати відповідальність перед українською нацією, яка не пробачить їм знущання над трагічними сторінками української історії задля сьогоденної прихильности своїх московських хазяїв.

Президія Головного Проводу
Конгресу Українських Націоналістів

РЕАЛІЇ ЧАСУ

«Щедрість» Андруховича насправді є провокативним епатажем

Горе з розуму

Марія БАЗЕЛЮК

Схоже, спека таки вдарила по наших мізках. Розслабила, роздратувала і – спонукала до капітулянтства. І перед ким? Перед групою людей, які досі не можуть збагнути, що Україна – незалежна держава назавжди, і діють у традиціях найулесливіших московських намісників? Які затуркали "електорат", перетворивши його на жертву політичних та ідеологічних маніпуляцій, що, між іншим, стало можливим завдяки нашій з вами вайлуватості. Рефлексії Юрія Андруховича, автора "Московіади" та "Рекреацій" – творів непересічних, на антиукраїнську політику чинної влади неадекватні реаліям. Він – за відторгнення Донбасу та Криму від Української держави, після чого "запануєм і ми, браття, у своїй стороньці". Мовляв, задля збереження національної ідентичности можна пожертвувати соборністю України. Бо та, запропонована на "відлучення" її частина, не "тих" обирає.

Можна було б і не зважати на прожекти пана Андруховича, потрактувавши їх як епатажні заяви самозакоханого письменника, який полюбляє у манірно–меланхолійній манері проголошувати щось таке собі екстраоригінальне. Можна було б – якби не пекучий біль за українство, віддане на поталу на Сході і в Криму. Можна було б – якби Ю. Андрухович не мав однодумців, які, попиваючи собі кавусю в затишних львівських чи івано-франківських кав'ярнях, політикують з "єдино правильних" позицій про "справжніх", "не зовсім справжніх" і "не таких" українців, або визначають "інфільтрованих" ворожими силами у національно-демократичне середовище "агентів": до числа останніх потрапляють переважно ті, хто не піариться, а робить конкретні, суспільно корисні справи, через що декого "жаба душить". Ця притаманність – наша українська "жаба" – завжди активно підживлювалася "шептаною пропагандою" записних негідників, які вихолощували державницьке середовище від подвижників, які самовіддано працювали на українську справу, а не топили її в пустопорожній "правильній" балаканині.

Дріб'язковість і заздрість, монополія на істину та винятковість завдали багато шкоди українству, спричинили моральну корупцію. Можна (і треба) говорити, приміром, у Львові "на клумбі" правильні речі про українську націю, її тернистий шлях, історію. Та не завадило б ще й наказати (порадити) власним чадам, які їдуть на працю чи навчання до Києва, Харкова чи Одеси, послуговуватися українською мовою, не лише спілкуючись із земляками, а й із своїми "бойфрендами" чи "гьорлфрендами", а також в установах, на вулиці. На жаль, немало вихідців із західних областей України навіть у Києві цвенькають на "общепонятном", а вдома розповідають легенди про загрози, які підстерігають їх, україномовних, у столиці, що є несусвітньою брехнею. Що ж, тепличні умови не гартують. Для численних прикладів шкода газетної площі.

Про неукраїнську ментальність жителів Донбасу чи й Криму найчастіше говорять люди, необтяжені власним досвідом, а лише нав'язаними їм стереотипами, які, до речі, ні державні чиновники, ні інтелектуали ніколи серйозно і системно не намагалися подолати. Взагалі плеканням української свідомости, державницького мислення, роз'ясненням суті громадянського обов'язку офіційні чинники (а серед них було багато націонал-демократів) воліли не займатися. Вони констатували факти, а не діяли. Ось що пише з цього приводу Сергій Стуканов із Донецька у газеті "День" (ч.144–145): "Голосу Киева тут майже не чути. На Донбасі панують місцеві інтерпретаційні моделі, чиє функціонування нагадує апріорні форми свідомості, що дозволяють не зважати на емпіричні факти: людина може мати україномовних батьків (або прабатьків), але щиро обстоювати "нашу", буцімто відмінну, природу. Власне, це й є "культурно-суспільна безпам'ятність", про яку згадує Ю. Андрухович. Але ж, даруйте, хто винен у тім, що за всі 20 років Київ не спромігся створити тут жодного впливового видання, яке б транслювало свою думку й доводило, що йдеться про відновлення справедливости й дерусифікацію, отже, про пошук питомої природи, а не її заперечення? Хто винен у тім, що Київ не спромігся створити на Донбасі установи, в яких могла б знайти собі застосування ота українська меншість, якій пан Юрій пропонує сьогодні емігрувати з Донбасу? Правда у тім, що про Донбас здебільше балакалося, і то – в негативному сенсі".

Між тим можливості "розбудувати Україну" у тих "неблагодійних" регіонах були, та їх традиційно не використали. Нагадаю, що впродовж майже двадцяти років Комітет Верховної Ради України з питань духовности та культури очолювали націонал-демократи. Та, схоже, в них "встояти не було сили" перед інертністю – власною і соратників. Тож часто-густо представники цього Комітету, даючи прес-конференції, викладали журналістам добре відомі факти про майже повну відсутність у Криму й на Донбасі українських шкіл, книг, ЗМІ, засилля українофобських організацій тощо. А мали б говорити про законотворчу діяльність Комітету, спрямовану, приміром, на розбудову українського книгодрукування, шкільництва, про заходи і державні програми, спрямовані на прилучення східних регіонів до вимірів демократичного світу і т. ін. І не лише говорити, а діяти. Щонайменше, врятувати "Кримську світлицю" – єдину україномовну газету на півострові. Трохи більше зусиль інтелектуалам демократичного мислення, при бажанні, довелося б докласти для створення в Донбасі потужного українського медіа-холдингу, який, маючи чітку державницьку позицію, дуже скоро став би популярним. За 20 років можна було б створити на Сході мережу українських центрів – культурних, інформаційних, розважальних, технологічних, працювати в яких було б престижно. Власне, мої "рецепти" банальні, бо лежать на поверхні, проте підняти їх ніхто не захотів. Тож маємо що маємо.

І ще. З людьми треба говорити, а не повчати. Менторство, як і демонстративно підкреслювана вторинність, принижує. Пан Андрухович, відрікаючись від українців Криму і Донбасу, схоже, не зважає на таку "дрібницю", як образа гідності людей, для яких Україна – понад усе.

Насамкінець поділюся спогадом про свою розмову із світлої пам'яті останнім Головнокомандувачем УПА Василем Куком. Говорили про "східняків". "Серед вояків УПА найвіддашнішими, найнадійнішими були саме "східняки", – згадував пан Кук. – Вони – відкриті, чисті, за характером патріоти. Нам тільки треба було провести з ними просвітницьку роботу, розповісти про нашу боротьбу, про правдиву історію України..."

А хто з нас говорив з нашими братами і сестрами з Донбасу такими словами, так терпляче і мудро, як це робили в умовах глибокого підпілля, під час німецької і совєтської окупацій українські повстанці?..

ВІРА І ЦЕРКВА

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ТІНЬ ФІЛОФЕЯ

Старець Філофей просто звертався до московського князя покінчити з московською содомою і гоморою (педофільством) у церквах і закликав до чистоти тіла і душі православних, оскільки тоді церквою передбачався нібито кінець світу. Бо в усіх списках, які дійшли до наших днів, бачимо, що в посланні до князя Василія йдеться про: "исправлении крестного знамения и о содомском блуде". Хто читав послання Філофея, то помітив, що його боротьба за чистоту душ, боротьба з педофілією в церквах турбувала старця більше, аніж "вчення" чи "концепція" про Третій Рим. Старець псковського монастиря писав Василію ІІІ: "Не уповай на злато и богатство и славу, вся бо сия зде собрана и на земли зде останутся". Чого не скажеш про Кирила. Хоч тінь Філофея стоїть за його плечима, але золоті годинники на руках патріарха і дорога автомобільна розкіш, що супроводжує його, не стала наукою для московського попа – олігарха, колишнього співробітника КДБ пана Гундяєва.

Як бачимо, Філофей у словосполученні "Третій Рим" вкладав трохи інше поняття, аніж московські ідеологи. Він стверджував, що Рим загинув, бо морально розклався і застерігав від цього московську церкву. Московські ж ідеологи через триста років взяли окремі слова Філофея і подали московському світові як імпердоктрину Московії. Кінця світу у ті далекі роки, в які жив Філофей, не відбулося, і Філофей дуже швидко був забутий.

Минуло майже 300 років з дня його послання до князя Василія Івановича і тільки 1846 року у "Дополнении к Актам Историческим" (том 1), надруковане послання дяку Мунехіну – Мисюрі, в якому знову спливло на поверхню ім'я Філофея. Найбільш активно це послання почало обговорюватися в кінці 50-х і 60-х роках позаминулого століття уже в "Православном Собеседнике". Саме ці публікації привернули увагу московських істориків. Зокрема професорів М. Соловйова, Е. Голубінського, П. Пірлінга, В. Ключевського та отця Ніколаевського. 15-рядкове "вчення" Філофея перетворилося, завдяки видатній професурі того часу, у проімперську концепцію про Третій Рим. Мрію про безмежну імперію, яка охоплює ледь не весь світ і підкорення багаточисельних територій і народів. У ментальності московита ця концепція стала основою основ майбутньої імперської політики. Послання Філофея про Третій Рим підхопили поети, публіцисти, церковні ієрархи. Воно почало обростати вигадками, всілякими домислами, написанням "правдоподібних" легенд. Бравурні марші Філофея зазвучали на весь "русскій мір". Солодкі звуки ідеологічної імперської музики старця западали глибоко в душу кожного московського патріота. Звучать вони солодкаво і донині. Яскравим свідченням цього є проповіді московського краснобая, яким є патріарх Кирило. Ці проповіді лунають на узбережжі Чорного моря (Одеса), придніпровських кручах (Дніпропетровськ, Київ).

На перший погляд, патріарх Кирило ніби наслідує старця Філофея (на словах) і закликає й усіх мирян до скромності, чистоти душі, але насправді за його "гарними" словесами висівається у ті ж душі зерно неправди. Заблудлі вівці з Московського патріархату (українська митрополія) в Україні під час кожного візиту московського найголовнішого попа після такого медового потоку проповідей готові не лише цілувати прим'яті автомобільними шинами трави, а й їсти її. Як бачимо, стару нову концепцію з перекрученим комплексом псковського старця освіжив у своїй пам'яті патріарх Кирило і взяв її на озброєння, вміло застосовуючи перед своєю українською паствою, що ходить до його московського філіалу – митрополії. Усі виступи і проповіді московського патріарха Кирила, а також раболіпство раба московського митрополита Володимира Сабодана, є швидше політичними, а не мирськими. В проповідях московського пастиря на дніпровській кручі раптом випадають слова Київська Русь, київський князь Володимир, а постійно виголошується просто Русь, просто князь. Відчуваєте, як московська церква підтримує державну політику Кремля в ідеологічному плані?

Трохи історії – щоб краще зрозуміти сьогодні. Велич Великого Риму не давала спокою не лише Московії. Перед початком Другої світової війни привид псковського Філофея забрів і на Апенніни. Концепція про Третій Рим ожила в серцях італійських патріотів. Вона жила в головах і серцях італійської інтелігенції. "Учення" Філофея підхопила Італія, яка, вочевидь, мала більше моральних прав, посилаючись на історичні факти, заговорити також про "Третій Рим". Це, на перший погляд, було значно природніше, аніж "гуторити" про це Московії з її надуманою ідеєю, яку московський імперіалізм приписав старцю Філофею як ледь не основоположнику московського імперіалізму. За реалізацію теорії про будівництво «Третього Риму» взявся італійський патріот Джузеппе Мадзіні. Він розпочав активну пропаганду ідеї республіканського «третього Риму» під час об'єднання усіх земель Італії. Цю ідею підхопив і дуче Беніто Муссоліні. Будуючи фашистську Італію, він в усіх своїх промовах наголошував на створенні "Третього Риму", як нині патріарх Московський Кирило наголошує на побудові "русского міра".

У мало обізнаного читача виникне закономірне запитання: "А коли ж був Другий Рим, якщо після Першого всі говорять чомусь тільки про Третій?". Розквіт стародавнього Риму, його цивілізація, високий рівень культури, незміряні розміри територій, величезні досягнення в романізації світу породили у багатьох народів заздрість. Багато держав мріяли про створення порядку такого, як у древньому Римі. Мрія про єдину і вічну імперію й дала поштовх до нових державних завдань, нової державної мети. Після падіння Риму у язичників народилася ідея нової християнської імперії. Окрім світських, земних проблем, які потрібно було нагально розв'язати і зміцнити, були поставлені завдання релігійні: і замість одного цезаря мати двох – світського і духовного, що зараз відбувається і в Москві за правління Путіна-Медведева (світський цар) і патріарха Московського Кирила (патріарх). Саме тоді, очевидно, і з'явився на світ карикатурний двоголовий орел, якого в природі насправді не існує, якщо він, звісно, не чорнобильський мутант. Не існує, але символізує саме подвійну владу: віддзеркалює царство небесне на землі. А в даному конкретному випадку: "русскій мір" на обширних просторах Європи й Азії, в сторони яких постійно зазирає двоглавий.

У ті далекі роки виникло питання, кому ж належить спадкоємність Древнього Риму, як нині спадкоємність Київської Руси? Віктор Ющенко мав тверде переконання, як історичний факт, що правонаступницею Київської Руси, безперечно, є православна Україна, на території якої відбулося Хрещення. І не тільки 988 року за Володимира Великого. З нашої історії відомо (читай зокрема праці М. Брайчевського) про першу документальну згадку, яку ми знаходимо у Бертинській хроніці. А це 839 рік. Є й значно старіша згадка цієї назви Русь і в праці Аристотеля, в його схоліях. Але на той час все це стосувалося виключно русичів – українців, які проживали на території сьогоднішньої України, а точніше – частини Київської області. Ще 866 року київський князь Аскольд прийняв християнство. Саме він уклав чи не першу угоду з Візантією і цим утвердив державність Київської Руси. Звичайно, така "історія", до якої докопувався Президент Віктор Ющенко з реалізацією єдиної Помісної церкви в Україні, яка є спадкоємицею князів київських, галицьких, волинських прийшлася не до смаку сучасним московським царкам. Все це ніяк не вписувалося в легенду чи міф і про колиску з трьома братами всередині. До Москви ще потрібно було йти історії більше, аніж 500 років, оскільки Московське князівство з'явилося з благословення Золотої орди тільки 1270 року (князь Данило), а перше Хрещення Київської Руси (за М. Брайчевським) відбулося ще 860 року і значилося в хроніках й українській історії як початок "Руської ери". Але оскільки офіційно Хрещення Київської Руси датується все ж 988 роком, то сьогодні це дискусійне питання не входить до теми нашої розповіді про Третій Рим і третє "пришестя" московського патріарха Кирила в Україну.

Повернемося до старця Філофея і побачимо, як усе в історії час від часу повторюється. Втрачаючи фундамент майбутнього Третього Риму, тобто "русского міра" (читай – оновлення чи відродження Московської держави), після політичного повалення українського президента, Москва сьогодні знову згадала старця Філофея і активно заворушилася в плані політичному, роблячи ставку в Україні на промосковських керманичів та на "просвітницьких" "науковців" без наявних наукових праць типу Дмитра Табачника, який писатиме свою історію разом і з якимось новим німцем, що досі живе в московській душі, як і псковський старець Філофей.

Та повернімося до Другого Риму, щоб зрозуміти, звідки, де і коли з'явився "Третій Рим". Західна Європа підняла питання, кому ж бути спадкоємцем і носієм римського імператора і папи. Такими на той час Захід назвав німецького імператора і папу Римського. Схід Європи молився візантійському імператору і вселенському патріарху. Обидві імперії, як і релігійний світ, вважали себе єдино правильними наступниками Древнього Риму. Обидві сторони – і православний Схід, і латинський Захід були переконані у своїй правоті і у власній справедливості. У цьому ж дусі виховувалися світські й духовні ідеологи. Якщо Свята Римська імперія німецької нації з імператором і папою на чолі є справжнім і єдиним спадкоємцем Древнього Риму, то люд православний вбачав єдиних спадкоємців Древнього Риму у візантійському

імператорові і в патріархові Константинопольському. Московія того часу виховувалася під світоглядом Константинополя, тобто під Другим Римом і вважала себе покірною дочкою Вселенського патріарха, як за Віктора Ющенка деякі московські священики вважали своєю матір'ю Київську Русь, а Москву дочкою тієї ж Київської Руси. Чого не скажеш ані про патріарха Кирила, ані про "імператорів" (у власній уяві) Путіна-Медведєва.

Патріарх Московський Кирило такого не стверджує. Він не підкреслює в своїх проповідях, що "матір'ю" Москви є Київ (мать городов руських – не московських), а дочкою Києва є Москва. Патріарх Кирило на святій землі, як він часто висловлюється про Україну, нині утверджує дух Третього Риму, тобто концепцію "русского міра", який народився в головах нових московських правителів і патріархів. Вслухайтесь в сьогоднішні проповіді московського головного священика. У них панує політичний дух епохи секретарів ЦК компартії України Маланчука і Щербицького, які забороняли вживати за радянського часу назви Київська Русь. Хрещення в Київській Русі, київський князь Володимир і т. п. Все це продумано політичними бонзами Кремля. Працюючи директором республіканського видавництва "Радянський письменник", я навіть отримав такий циркуляр з боку цензури. Циркуляр йшов з Москви. В Україні заборонялося вживати словосполучення Київська Русь. До третього примірника цензор випікав термін «київський князь». Змушував писати тільки древній чи стародавній князь, чи Стародавня Русь. Перегляньте літературу епохи Щербицького-Маланчука – ви переконаєтесь. Сьогодні патріарх Кирило утверджує те саме, крокуючи в недалеке минуле. Вслухайтесь в останню проповідь патріарха Кирила на Київській гірці від 26 липня 2010 року. Він також всіляко намагається уникнути словосполучень Київська Русь, Київський князь, замінюючи історичну правду словами на кшталт "свята земля", "свята Русь", "Хрещення Руси", і у вас складається враження, що Хрещення відбувалося не в Дніпрі, а на Москва-ріці.

Дух Третього Риму в Московії народився після Флорентійської унії (1439 рік). Ідея уніатства похитнула авторитет грецької церкви. Любов до Візантії як спадкоємиці заповітів православного світу, щезає. Остаточно воно руйнується в головах московських ідеологів з падінням Константинополя 1453 року. У Московії народжується дух старця Філофея.

Оскільки ані Беніто Мусоліні, ані Адольф Гітлер (сподвижник Сталіна в розподілі Східної Європи з 1938-39 років) не здійснили своєї мрії: із язичного світу orbis terrarum не став tota christianitas, а італійський дуче і німецький фюрер пішли в "кращі світи", ідею "Третього Риму" підхопили Сталін-Маленков. Саме вони захворіли московським комплексом старця Філофея.

1951 року американська газета "Нью-Йорк Таймс" друкує матеріал, в якому розповідає, що Сталін і його більшовики є продовжувачами політики завоювань і експансій Московського царства, яке проводило завоювання світу протягом 500 років. Зарубіжна преса стверджувала і цим самим застерігала цивілізований Захід, що комуністична ідеологія продовжує історичні традиції загарбницької Московії. Це завоювання світу, побудови Третього Риму, який іменуватиметься або "російськім міром", або "всемірной революцією". Все це знову призведе до загарбання чужих земель, нечуваного московського гноблення підкорених народів. Все це є традицією і самого московського етносу, який мовчки, не бунтуючи, схвалює таку політику Кремля, московської церкви, що завжди благословляє на завойовницькі подвиги і експансію чи то царську, чи то червону Москву.

За кордоном (не лише в "Нью-Йорк Таймс") тоді друкуються аналітичні статті про коріння радянського імперіалізму, який базується на фундаменті царської Росії. Зовнішня політика Сталіна, стверджувала західна преса, є по суті тотожною політиці царської Росії. Сталінська диктатура – це дзеркало диктатури імперської Росії. Природа більшовизму виросла із старої імперіалістичної політики, з її традицій. Того незабутнього 1945 року Йосип Сталін буквально плюнув в обличчя усім 15 чи 16 союзним і всім автономним республікам, народи яких проливали свою кров, віддавали своє життя за "Третій Рим", який тоді називався СРСР.

Комунізм Сталіна по своїй суті не мав нічого спільного з міжнародним інтернаціоналізмом. Він мав яскраве, контрастне національне забарвлення, і це забарвлення, безперечно, московське. Іншим словом – великоросійське. Імперіалістичне. Витоки більшовицького деспотизму і більшовицького імперіалізму лежать в основі Московії, ментальність якої сформувалася під впливом золотоординського ярма. Московіти за своїм духом є нащадками чінгісханівців.

В одній із статей Е. Юр'євського "Від Філофея до наших днів" чітко сказано, що "в тоталитарной России в царствование Сталина воскрешается Московская Русь XVI-XVII веков со всем ее тягловым вкладом". Він пише, що саме з Московії прийшла більшовикам ідея світової революції. Мрія Москви до всесвітнього панування ніколи не знімалася з порядку денного. Яскравим свідченням цього є нинішній третій приїзд патріарха Московського Кирила-Гундяєва в Україну. Його нинішнє завдання – це надуманий комплекс старця Філофея, якому московські ідеологи приписали ідею побудови Третього Риму. Вчора це називалося "Дайош світову революцію", а нині – "русскій мір", і не виключено, що з центром у Києві. Бо чого б ото московський священик, громадянин РФ В. Гундяєв випрошував українське громадянство? Звичайно, для того, щоб ще більш вільготно господарювати в Україні. Господарювати як у себе вдома, що він робить і зараз, не маючи українського громадянства. Свідчення цього – перейменування вулиць, назва держави: вулиця Івана Мазепи – Лаврська, Малоросія замість України, як писалося на транспарантах в Одесі і.т.ін.

Все це сутність широкої "російської душі", якій всього мало. Це сутність Золотої Орди, ментальність якої висіялася в душі московського імперіалізму. Саме московський імперіалізм виріс на ґрунті вічного завоювання світу, і ця концепція й нині живе глибоко в душі Путіна, Медведєва і патріарха Кирила, який вдає з себе святенника, займаючись політикою. Політикою імперською. Політикою Кремля, аби завоювати душі заблудлих овець, завоювати й український світ, покінчити з українським сепаратизмом, ідентичністю, правдивою історією українського народу за будь-яку ціну (навіть ціною українського громадянства і особистої келії в Києво-Печерській лаврі) довести "русскому міру", що ми, українці, і вони, московіти – один народ, і в нас має бути єдина церква. Тому українські православні мають покаятися і приповзти до порогу Московського патріарху ледь не на колінах. І в цьому покаянні Гундяєв і його підопічні служки з київської митрополії Московського патріархату не вбачають ані найменшого приниження українців. Вони тільки вбачають в цьому знищення української церкви в особі Київського патріархату та знищення навіть мрії українців про святе й історично-юридичне право на єдину Помісну українську церкву в Україні, свою церкву, яку мають інші народи, окрім багатомільйонних українців в Україні. Чи не парадокс? Чи це не колонізаторська політика Кремля?!

Московсько-азійське нахабство не зупиняється на вигаданій колисці про трьох братів, де найменший став чомусь найстаршим, але він ще вбиває в голову мирянам, що Київський Патріархат – це розкольники, це церква неканонічна, забувши про те, що саме московська церква ледь з дня свого заснування – неканонічна. Забувши про те, що ще 1283 року київський митрополит Максим (грек за походженням), який підпорядковувався тільки Вселенському патріархату, зрадив своїх мирян і переїхав з Києва до Володимира на Клязьмі. Політика суздальських князів викликала різкий протест з боку законних спадкоємців слави і традицій Києва – князів галицьких і волинських. Вони не визнали суздальської митрополії і продовжували культурні й історичні спадкоємності Києва. Волинсько-галицькі князі мали більше юридичних і моральних прав на святу спадщину Києва, вірність якому у світському (не релігійному) житті вони зберегли й донині.

1303 року волиняни і галичани про свої законні права на спадкоємність Києва заявили і в Константинополі. Їхні зусилля не пропали марно. Константинопольський патріарх створив Галицьку митрополію, яка вперше була названа Митрополією Малої Русії (назва суто церковна), яка згодом переросла в адміністративну. На ті часи Мала Русь – це Галичина і Волинь. Так галицький князь Юрій II в одному зі своїх листів називає себе "Деі Гратія Дукс тотіус Русіе мінорıс". Що ж до московських князів, то титул "русскій" став у них атрибутом тільки в XVI сторіччі. Титул "Великої і Малої Русії" привіз до Суздаля митрополит Петро, який був родом з Волині. Він і об'єднав свій попередній титул митрополита "Малої Русії", додавши до цього і "Великої Русії". Так з'явилася так звана канонічна Московська церква і Велика Русія. Від церковної термінології до адміністративної. А 1713 року Московія ліквідовує свою назву – Московія, і прибирає назву Росія. Петро Перший заодно ліквідовує і Московський патріархат, замінивши його Синодом. Але це вже інше питання. Що ж до канонічності Московської церкви, то з цим також можна посперечатися і взяти її сьогоднішню "канонічність" під великий сумнів. Саме московська церква народилася з розколу. Понад сто років її "канонічність" ніхто поміж православ'я не визнавав. Достатньо згадати, як купувався Московський патріархат у Вселенського патріарха Діонісія в Константинополі за золоті московські червінці і білі соболі.

Все це давно відомі речі минулих століть. Я ж слухаю патріарха Московського, проповіді якого передають мало чи не всі українські телеканали, і він доводить українському народові, що всі у цьому світі мають право на свою помісну церкву – і вірмени, і грузини, і серби, і болгари, і чехи, і словаки, і поляки, і... і... і... Не мають такого права тільки українці. Вони, виявляється, мають право тільки покаятися перед московським попом і, ставши на коліна, приповзти у московську "канонічну" церкву, як заблудлі вівці і барани, які ведуть свою паству не туди, куди треба з точки зору Кремля і підпорядкованого йому Московського патріархату.

Мені згадався липень 2008 року, коли Указом президента Віктора Ющенка вперше за всю нашу історію було узаконено свято України – День хрещення Київської Руси-України. Якщо його новообраний президент не ліквідує, як ліквідував президентський сайт про Геноцид українського народу, то ми будемо щорічно відзначати це свято 28 липня, у день пам'яти святого рівноапостольного Київського князя Володимира – хрестителя Київської Руси. Це велике Свято встановлено в Україні, як писала тоді преса, з врахуванням "значення православних традицій в історії і розвитку українського суспільства, на підтримку ініціативи Національної ради з питань культури і духовности, Українського фонду культури, Української православної церкви, Української православної церкви Київського патріархату, Української автокефальної православної церкви, громадськости...".

Москва Путіна-Медведєва і Московського патріарха Кирила тоді не визнала цього Указу Віктора Ющенка і назвала це перекрученням спільної історії і тільки через два роки, після 3-го приїзду патріарха Московського Кирила в Україну, Кремль і в себе затвердив статус про День хрещення, але з одніею незначною, на перший погляд, дрібничкою. Ця історична дрібничка тепер звучить, як і в проповідях патріарха Кирила в Україні – без назви Київська Русь чи київський князь Володимир, а зовсім просто "отныне Русская православная церковь 28 июля чтит память равноапостольного князя Владимира, известного в истории как Красное Солнышко, при котором на Руси в 988 году было принято христианство".

У цьому новому московському указі ані слова про Київську Русь і про київського князя Володимира. Все як завжди про одну і ту ж колиску з трьома братами, про "русскій мір", за спиною якого стоїть, як і стояв сотні років тому, безсмертний у Московії псковський старець Філофей, нібито як творець ідеї про "Третій Рим і Четвертому не бувати", яка і понині так лоскоче широку російську душу з її незмінним бажання охопити все "необьятное" на цій грішній землі, на якій грішать навіть ті, які нібито покликані Господом Богом не кривити душею і тримати її в святій чистоті та показувати своїм скромним буттям довірливим прихожанам, хоч до якої б вони церкви ходили, пам'ятаючи, щоб Бог один, і саме йому й треба молитися.

Олег ЧОРНОГУЗ

Промовистий жест московського попа

ТОТАЛІТАРИЗМ

БРЕСТ-ЛИТОВСЬКЕ ШОСЕ

Два погляди на одну тему

Сергій КОВАЛЬ

Жила наша сім'я на Житомирщині, неподалік від полотна Південно–Західної залізниці на невеличкій станції Миропіль, що в 40 км на схід від вузлової станції Шепетівка. Поруч із залізницею проходило вимощене бруківкою Брест-Литовське шосе. Тому бої Другої світової нас не обминали, точилися якраз по цих магістралях.

Коли 22 червня 1941 року фашисти бомбили Київ, то одну бомбу скинули на Миропіль, цілячись у військову частину, що мала захищати водяний рубіж по річці Случ. Ми, дітлашня, бігали дивитись на ту першу вирву, а вже днів через десять все навколо було вкрито такими вирвами, випалене жито за селищем, вбито і поранено багато селян.

Зникло назавжди безтурботне дитинство разом зі школою. Світ став іншим. Він дивився на мене порожніми віконницями таких веселих донедавна українських хат; злими, зневажливими очима німецьких солдатів, котрі вибігали з ешелонів, що йшли на фронт, прихоплюючи все, що бігало по подвір'ях (курей, гусей...), змітаючи все, що росло на грядках; дивився запаленими, стражденними очима полонених радянських солдатів, котрих везли на захід у переповнених товарних вагонах без води та харчів. При зупинці таких потягів лише дітям вдавалося, пересилюючи грізні окрики охоронців, закинути до вагонів морквину, бурячок, картоплину, наповнити водою казанки, баклажки. Гула і стогнала земля...

За всіма мешканцями селища недремно наглядала німецька комендатура з комендантом Франком та перекладачкою Бертою (німкенею з Поволжя). Разом з поліцаями вершили вони свій суд і розправу.

На все життя закарбувався в пам'яті такий випадок. Якось я, одинадцятирічне дівча, з півторарічним братиком на руках пішла збирати колоски на пшеничне поле через дорогу. Пшениця була вже скошена і складена в копи. Німці наші колгоспи не розпустили, зрозуміли, як це зручно – примусити всіх селян працювати на них та вивозити все до Німеччини. Тільки-но ми по стежині заглибились трохи в поле і стали шукати колоски, як на присілковому шляху десь за півкілометра від нас з'явилася всім відома бричка з парою добре вгодованих коней та череватим комендантом. Злякавшись, ми заховались за копицю, але було вже пізно. З брички нас помітили і погнали коней. Почалися нерівні смертельні перегони. Окупант на бричці та волаючі від страху діти на двох босих ногах по стерні. Ніколи ні до, ні опісля я не бігла з такою швидкістю. Шосе осьдечки, ніби поруч. Однак сил більше немає, серце б'ється загнаним птахом, ладне вискочити з грудей, замість плачу – розпачливе квиління...

Саме тоді найближчу до нас ділянку шосе ремонтували полонені радянські воїни під конвоєм німецького солдата. Вони зупинилися, спостерігаючи, міцно стискаючи ломи, держаки кирок, лопат. В їхніх очах палало стільки ненависти до ворога, що той стишив коней, вистрибнув на шосе, кричав, тупотів ногами, вихопив у мене порожню торбину, стьобав нагайкою повітря, оминаючи, однак, наші голови і плечі. Схожий був на мисливця, у котрого з-під носа втекла дичина. З якою насолодою цей зайда збатожив би нас своїм нагаєм, а то й розтоптав кіньми. Не вийшло. Нас захистили радянські воїни, хоча й полонені. Низький їм уклін.

Зимою 43–го коменданта знищили партизани. А діти вижили, отримали освіту, достойно, чесно трудились, стіною стояли за справедливість. І сьогодні, вже на заслуженому відпочинку, продовжують займатися громадськими справами. Нас не полишає надія, що світ обов'язково стане кращим, добрішим.

Раїса КОВАЛЬ,
Магнітогорськ, Урал,
Російська Федерація.

«НЕ НАЗИВАЮ ЇЇ РАЄМ...»

(Трохи зауваг ще одного учасника події та перекладача)

Болючий цей спогад видрукуваний нещодавно моєю рідною сестрою у багатотиражці Магнітогорського металургійного коледжу, де Раїса Василівна відпрацювала викладачем левову частку свого життя. Випускниця фізмату Львівського університету (давнього, класичного, бо нинькі ледь не кожне ПТУ – "університет", "академія") потрапила на євро-азійський кордон, побравшись із випускником Львівської політехніки, направленим на Урал за розподілом.

Така була стратегія капеересівських ідеологів у формуванні з поневолених народів "нєбивалой ранєє общності – совєтскаво народа", денаціоналізованого суржикомовного конгломерату забудьків, перекинчиків: окрім примусового висилання мільйонів українців ("куркулів", націоналістів, бандерівців) до Сибірів/Уралів, ще й "добровільні" направлення туди нашої молоді, випускників вишів/технікумів. Беручкі до роботи краяни там робили вдалі кар'єри, отримували житло, здебільшого вкорінювалися на чужих землях, русифікувалися. Належні їм місця на Батьківщині заповнювалися випускниками москвинських навчальних закладів, які, як правило, невдовзі приліплювались до ідеологічних посад (комсорги, парторги, профорги, кадровики, особісти, кадебісти тощо...), теж отримували житло та слугували знаряддям русифікації українців на материнській землі.

Боронь Боже, аж ніяк не хочу закинути зрусифікованість єдиній, що залишилася на цьому світі, найближчій із мого покоління рідній людині. (Сестра Галя померла наприкінці 90–х, брат, якому ще й ім'я не встигли дати, – в Голодомор 33–го, разом із дідом та бабусею по батькові). Пише листи, спілкується з українською родиною Рая завжди рідною, предківською мовою, але багатолітнє перебування у викривленій, брехливій російсько-імперській системі координат наклало свою мітку.

Ось і передвоєнні українські хати вона називає "веселими", і накинуті Москвою рабсько-поміщицькі латифундії (колгоспи) "нашими".

Господи, сестричко, та не були українські хати веселими під окупацією Москви (Берліна також, звісно). Найбільш нужденним, злидарським, вимираючим наше село (колиска нації, прошу вибачення за трюїзм) було під червоною, більшовицькою кормигою. Чи тобі, яка пережила два зорганізованих кремлівськими бабуїнами, за дошкульною характеристикою Вінстона Черчілля, голодомори (1932–33, 1946–47 рр.) цього не знати?

Я пережив лише голодівку повоєнну. Ходив у клеєних із автомобільних камер, скатів чунях. Місяцями не мав хлібної шкоринки в роті. Весною збирав мерзлу картоплю за "нашим" колгоспним плугом. З тієї "картоплі" пекла нам мама млинці, ліпше не згадувати їхній смак.

Але найбільше пече спогад інший. У згадуваній тобою Миропільській військовій частині була їдальня, до якої ми з моїм однокласником Толею внадилися лушпиння картопляне випрошувати. Не для свиней, курей – для себе. Помивши добре, згорьовані мами варили "харчі", після спожиття яких голова сильно боліла. Синильної кислоти, мабуть, у лушпинні багато.

Тож ми, "щасливі та веселі", з торбинками йшли під колючим дротом до знайомих солдатів за лушпайками; були й такі, які до торбинок закидали кілька цілих картоплин .

Однак одного разу урвалися наші прибуткові походеньки. Коли збирався солдат вручити нам вже наповнені торбини, на ґанок з матюками, криками "Сволочі! Народноє добро грабітє!" вискочив офіцер, торбину вирвав, солдату зацідив у зуби, кинувся за нами.

Проте ми не далися, втекли, бо "захисник народного добра", певно, був добряче напідпитку. Йому б бричку прудкокінну та Берту на підмогу, може, й злапав би "грабіжників"...

Авжеж, сестро, добрих окупантів не буває. Не беруся стверджувати, що мали справу тоді з питомим москвином, може, був то й наш, чийсь інший перекинчик (такі, як правило, ще більш запопадливі).

Що ж до гітлерівців, то вони не тільки колгоспи від московітів перейняли, "зрозуміли, як це зручно".

І лєнінсько-сталінські концтабори, яких у них було в кільканадцять разів менше, ніж в Есесесерії, теж. Позичили навіть ідею "газових автомобілів", коли вихлопні гази, спрямовані у щільно закритий кузов, при перевезенні отруюють в'язнів на смерть. Подейкують, енкаведист-винахідник за таке авто Сталінську премію отримав...

Бачиш, Раю, якого капосного брата маєш. А то ж я сидів у тебе на шиї (хоча й пам'ятаю те лише за оповіданнями твоїми та батьківськими). Дякую тобі, що не полишила, не кинула мене тоді під копитами чужинських коней. Дякую і прошу вибачення. Можливо, то редактор багатотиражки додав кілька імперсько–патріотичних штрихів до твого спогаду.

І ще одне. Стосовно білорусько–українсько–російського "братерства". Якби будівник національного соціалізму Адольф Гітлер більше прислухався до порад поміркованішого, менш ненависного до слов'янства однопартійця Альфреда Розенберга, то будівничий інтернаціонального соціалізму Йосип Сталін отримав би нищівну поразку, більшовицько-хозарська імперія розпалася б іще у сорокових роках. А берлінські ідеологи-мудрагелі вбили б у голови слухняних громадян сателітарно-незалежної України ідейки про спільні арійські (німецько-українські) корені, відтак спільну з нами Київську колиску тощо. Привчили би дружно насміхатися, кпинити над московітами – клишоногими, косоокими азійцями...

м. Чернівці

ВІД ІСТОРІЇ ДО СУЧАСНОСТІ

КАМ'ЯНА МОГИЛА ЧЕКАЄ...
(про підготовку санскритологів і шумерологів в Україні)

Не так давно в Будинку літераторів проходила зустріч громадськости столиці з Василем Кобилюхом – відомим санскритологом, автором змістовних, ошатно виданих книжок "Українські козацькі назви у санскриті" (Львів-Київ-Донецьк, 2003. – 244 с) і "167 синонімічних назв Землі у санскриті" (Тернопіль, 2009. – 208 с). Кияни сердечно вітали шановного гостя зі Львова, лікаря за фахом, дослідника нашої історії за покликанням і великого українського патріота за духом.

Наприкінці присутні звернулися з відозвою до української громади і наших очільників, яку ми подаємо нижче.

Згодом у творчому об'єднанні "Оратанія" під головуванням його очільника Сергія Плачинди відбулася презентація чергової капітальної монографії нашого славного класика індології Степана Наливайка "Давньоіндійські імена, назви, терміни: проекція на Україну". І знову однодумна громада екзальтовано занурилася в чарівливий світ індо-українського історичного й духовного родовства. Тож не просто санскрит і шумерську мову вивчаймо, а увесь обшир двох могутніх прадавніх культур – України і Сходу. І тут пан Степан сьогодні – найдосвідченіший лоцман.

Власне, санскритологів і шумерологів у нас не готують зовсім. Київський університет і Національний лінгвістичний університет успішно плекають знавців різних східних мов, а цих не вважають за потрібне. А даремно. За підрахунками спеціалістів, лише для опанування всіх писемних багатств Кам'яної Могили потрібний спеціальний науковий центр із належним штатом. Ми й до цієї днини не знали б, що утаємничують в собі в'язаниці клинописів тамтешніх написів, якби не московський сходознавець А.І.Кифішин, який є родом з України. До речі, він єдиний спеціаліст в колишньому Радянському Союзі, який знав усі види клинописів. Отака у нас підготовка кадрів! Але і його геній не використовується. Вийшов перший том письмен Кам'яної Могили – на тому ми й заговіли, хоч колишній мер обіцяв видати і другий, і третій. А час не терпить. Кам'яна Могила простояла неторканною 20 тисячоліть, а здичавіння мас "збільшовиченої єри" сягло вже до того, що гроти цього найвидатнішого храму стародавньої культури стали підривати в пошуках скарбів, його священні брили розтягували на хліви й нужники, а сучасні "цінителі" писали своє дебільне: "Тут був Вася"! Озвірінню здичавілих вандалів немає межі.

Тому навколо Кам'яної Могили треба поставити воєнізовану охорону, а замість убогого музейчика спорудити точну копію цього підземного Ермітажу, як його називають, – з усіма написами і малюнками на стінах, стелі й підлозі. У підземні ходи цієї хоромини екскурсантів не пускають – отже, нічого, крім каміння зовні, вони не бачать, а тут би вільно (на повний зріст!) походжали б і все неквапно розглядали. Та не менш важливо, як мати копію цього Таврійського Лувру, – видати монументальний художній альбом з усіма репродукціями Кам'яної Могили.

Та санскрит і шумерська мова – це не просто лінгвістична архаїка далеких країн. Це наша рідна українська культура. Бо раніше, ніж потрапити на береги Ганга й Інда, санскрит повносило звучав на берегах Дніпра-Славутича. А глиняні таблички з клинописами у наших краях були на дві тисячі років раніше, ніж у Шумері. І чимало героїв індійських епосів і поем теж спершу були зафіксовані в Кам'яній Могилі.

Тож індуси вважають Україну своєю прабатьківщиною. Коли у квітні 1984 р. індійський космонавт Ракеш Шарма пролітав над Україною, газети в Індії писали: "Індійський космонавт із космічної висоти поглянув на землю своїх предків".

Тож шануймо й бережімо культурні багатства цієї землі, бо вони належить усьому людству!

Жагуча зацікавленість існує і щодо інших стародавніх мов, що побутували на теренах Праукраїни, крім згаданого санскриту і тієї мови наших глиняних табличок, яку ми умовно називаємо шумерською, але яка насправді була різновидом праукраїнської мови. І тут теж існує гострий інтерес стосовно рукопису монографії видатного нашого археолога Валентина Даниленка, що мала назву "Докириличне письмо України". Сергій Плачинда, який читав цей твір, говорить, що він мав обсяг близько 360 сторінок і становив собою опис нових зразків українського праписьма, які відшукав автор. Після кончини корифея цей безцінний манускрипт десь зник, як і рукопис його книг "Бронзовий вік України".

Багато років тому до одного з підписантів цієї відозви (Олексія Губка) після обговорення цієї детективної історії в Будинку літераторів України підійшло двоє енергійних молодиків і сказали, що вони мають рукопис "Докириличного письма України" і готують його до друку, після того ні слуху, ні духу. І добре, якщо справа лише в труднощах друкування. Однак виявляється, що тут ще замішані меркантильні сподівання. Уже в наші дні до сина археолога Мирослава підійшов чолов'яга і сказав, що за певну суму він може віддати рукопис. Слід провести з ним перемовини і, якщо не вдасться його переконати, що на цьому гріх наживатися, то оголосити збір коштів серед українських патріотів і викупити манускрипт. Адже ціна його не виміряється ніякими коштами. Однак справа в тому, що патріоти, як правило, люди бідні, а тому слід пошукати мецената серед маєтних підприємців. А чому б і ні? Адже і наші мільйонери і мільярдери часом займаються добродійництвом!

Одне слово, будемо сподіватися, що все завершиться благополучно.

Чекаємо дзвінків як від володарів двох названих рукописів, так і від потенційних спонсорів. Озиватися за телефонами:

517–20–03 – Олексій Тимофійович Губко.

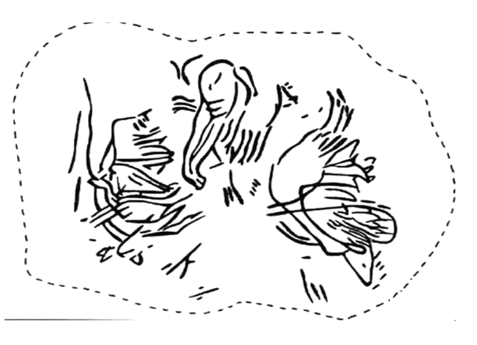
І наприкінці порушимо проблему нашого великого державного гербу. Це добре, що його автори врахували українську історичну традицію герботворення. І все ж, гадаємо, образ лева там зайвий. Левами колись страхалі ворогів, а ми ж нині закликаємо до порозуміння й гуманізму! Тому цей, уже майже затверджений, проект з розлюченим хижаком слід замінити на інший, де центральними постатями є Жінка-Берегиня і Козак-захисник (автор Сергії Піддубний. Книга "Код України–Руси", стор. 130).

Степан НАЛИВАЙКО,
дослідник україно-індійських зв'язків.
01010, вул. Суворова, 3 кв. 22,
т. 280–88–37.
Юрій ШИЛОВ,
академік, професор, дослідник Праукраїни.
02154, м. Київ, вул. Ентузіастів, 15, кв. 37,
т. 555–49–54.
Василь КОБИЛЮХ,
дослідник санскриту.
Львів, вул. Княгині Ольги, 59–а, кв. 49
т.0–322–64–95–41.
Сергій ПЛАЧИНДА,
письменник, дослідник історії України.
Мирослав ДАНИЛЕНКО,
дослідник спадщини археолога В.М. Даниленка.
Юрій РУДЕНКО,
доктор педагогічних наук, професор, дійсний член Академії педагогічних наук вищої освіти, дослідник історії української педагогіки.
Олексій ГУБКО,
доктор психологічних наук, дослідник психології українського народу і його стародавньої історії. 02147, Київ–147, а/с 25
т. 517–02–03
Ігор КАГАНЕЦЬ,
дослідник психології й історії українського народу.
Сергій ПІДДУБНИЙ,
автор нового великого гербу України.

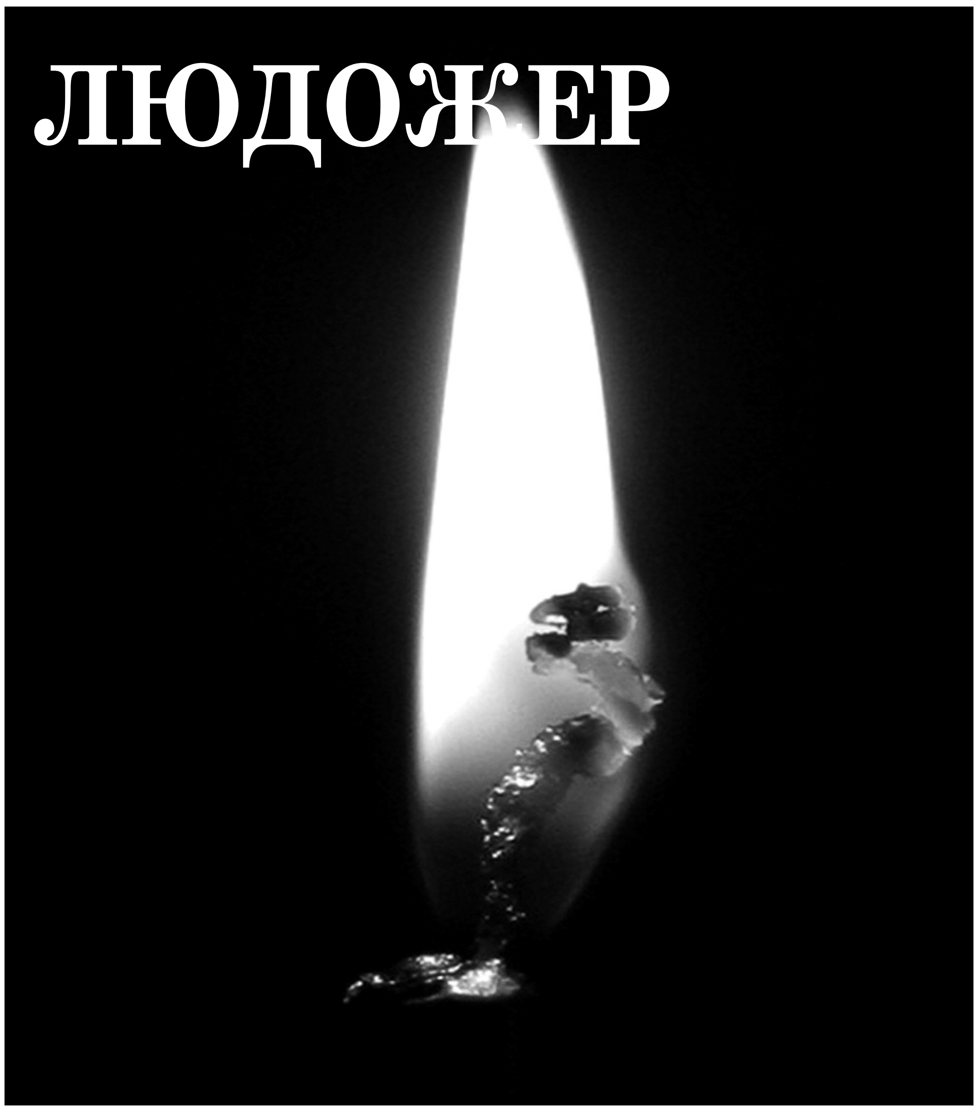

ГОЛОДОМОР-33. ПАМ'ЯТИ ЗНИЩЕНИХ УКРАЇНЦІВ

Олексій ХУДЯКОВ

ЛЮДОЖЕР

У 60-х роках минулого століття я, тоді ще 18-річний юнак, опинився за вербівкою на лісосплаві в Архангельській області. Молодь жила в дерев'яному бараці, який називався гуртожитком. Пияцтво і бійки були звичною справою. Контингент відповідний: злочинці, аліментники. Всі любителі гострих відчуттів. Постійні розбірняки-дебоші не давали альтернативи і нормальним людям залишатися порядними. "З вовками жити – по вовчому вити". Інакше станеш білою вороною. Заклюють-загризуть. Може, це і цікаво, але не повчально. Тому не буду вдаватися в подробиці. Скажу одне: не обійшла і мене ця зла доля. За бійку, після якої два вироджки не змогли наступного дня вийти на роботу, мене і мого товариша дільничний відвіз у найближчий районний центр – Холмогори, де суддя, довго не церемонячись, визнав нам покарання – по десять діб.

У камері, куди нас доправили, нікого не було, крім бородяня, який лежав не на нарах, а поряд – на м'якому довгому сидінні з автомобіля. Ми привітались. Бородань привітно запросив влаштовуватися. Після загальних фраз він – це тепер я зрозумів, – щоб вберегти від неприємних вражень, сказав: "Зараз приведуть решту. Не слухайте, що тут плестимуть про мене". Бачачи подив на наших обличчях, Міша, так звали бородяня, розповів нам історію, яка морозом обдала душу.

– Родом я з України, – почав Михайло, – але вже з 35–го року мотаюся, а точніше, митарюсь північними широтами. Рік тому відкинувся із зони без права повернення на Батьківщину.

Мій старший товариш перепитав із сумнівом: "Що за строк такий – 35 років? За Сталіна, нібито, більше четвертака не давали?!". Михайло посміхнувся в чорну бороду:

– Строк то червонець накрутили, а решта – до "Особливого розпорядження". Щороку папери підписував.

Тут вже я не витримав:

– Хіба таке буває?

– Буває, хлопче, ще й як буває. Там, де керують шизофреніки, і не таке буває, – Михайло на хвилину замислився, струсив сивими космами, що ніяк не поєднувалося з його чорною бородою, а потім продовжив, – 33-й рік. В Україні голод страшенний. Мені тоді 15 років було. Чув я від людей різні страшилки. Вірив і не вірив.

...У пошуках молодшого братика я зайшов у двір свого рідного дядька Саші, брата нашого батька, який помер з голоду. Хотів зайти в хату, але щось потягнуло мене до хліва. Там колись були корови, свині, та зараз стояла мертва тиша... Привідкривши двері, почув приглушений голос свого дядька:

– Міцно тримай, я швидко.

Поруч на землі лежав трирічний Дімка, їхній син. Від виснаження він вже не міг поворухнутися. Так і лежав з прикритими очима. Те, що я побачив, примусило мене завмерти на місці... Тітка тримала в руках, як поліно, мого молодшого братика Іванка. У цей час Іванко смикнув головою, і дядько, долаючи спротив малого, ліктем зверху вниз вдарив його по шиї і одразу величезним ножем рубанув нижче голови, але зробив це невміло...

Іванко ледь чутно видихнув:

– Ой-йо-й! Дядя Саша! Дуже...

Нібито хлопчик не міг повірити в те, що відбувається, і думав, що дядько просто перестарався, граючи з ним у невідому для нього дорослу гру. Дядько ж рубав знов і знов. Головка мого братика повисла на сухожиллі...

Ненароком погляд ката зупинився на мені. Не знаю, чи розгледів він фігуру, яка виглядала з дверей, але я від старху позадкував і вибіг надвір. Залишивши село, вискочив на вулицю, а через хвилину, ламаючи чагарі й гілки дерев, стрімголов полетів лісом. Зупинився, коли не міг дихати від напруги. Від голоду я втратив свідомість. Отямився, коли почало темніти. В лісі, де жили голодні вовки, залишатися було неможливо. Йти в село – теж страшнувато. Отож особливо вибирати не доводилось: з вовками не домовишся, а в селі ж є люди. Віддалене завивання надало мені рішучости. Чомусь не пішов одразу додому, а повернув до дядькового будинку. У вікні миготіла свічка. Я підкрався ближче, заглянув і заціпенів, тримаючись за підвіконня... За столом двоюрідний братик зосереджено обсмоктував кістку. А в цей час тітка Галя великою дерев'яною ложкою доливала йому в миску юшку. Запах м'ясного супу доносився навіть через засклене вікно. В мене запаморочилася голова. До горла, незважаючи на голод, підкотився клубок. Щоб не втратити свідомости і не бачити страшне видовище (їли ж мого брата), я відсахнувся від вікна. Зробив це вчасно, бо грюкнули вхідні двері і у двір вибігла тітка і стала блювати. Напевно, не "смакував" її запах голодомору. Але на що тільки ладна мати заради свого дитяти, яке помирає від виснаження.

Це тепер я розумію, як важко було вижити сім'ї колишнього колгоспника-активіста, яким свого часу був мій дядько. Він потрібен був владі, коли добував продукти, зачищав комори, розкопував ями, вигрібав хліб до останнього зернятка. Собі нічого не брав. Бо був дурнем, хоча й активістом. А таких ідіотів на той час налічувалось чимало. Влада використовувала і забувала їх, залишаючи напризволяще. Їм і звернутися за допомогою було ні до кого. Хто ж поділиться останнім з грабіжником?! От і жили вони у своїх рідних селах. Доїдали собак, котів, ворон, і...

Так творився голодомор 32–33–х років. Два роки я мовчав, приховуючи таке звірство. Мовчав і дядько Саша. Тільки при зустрічах якось зловбливо дивився на мене диким пронизливим поглядом.

35–го року мені видали мішок зерна за минулі роботи. Я найняв Гриця-конюха, який жив на іншому боці села. При обробітку поля на другому крузі з-під плуга викотився череп. Григорій довго перевертав його носком чобота. Потім дивно подивився на мене, розпряг коня, кинув плуг на воза і помчав верхи. Повернувся він із дільничним і головою колгоспу. Довго зі мною не розмовляли – посадили на воза і відвезли в районний центр. На основі того, що я всім брехав, коли запитували, де подівся мій братик Іванко, мене засудили на 10 років...

Грюкнув засув, і в камеру ввели тих, хто повернувся з роботи. Один із них, як виявилося, "веселун", з порога випалив:

– А де третій? – показав на нас. – Ти що, людожере, зжер його?

Ті, хто зайшов з ним, покотились від сміху. Михайло процідив лайливо:

– Здохни. Сволота!

Проте ніхто не звернув на це уваги. Всі були зайняті більш важливою справою – принесли вечерю.

Тоді я й не думав, що зможу написати про почуте. Отож і не запам'ятав назви ні села, ні районного центру, де відбувалася ця страшна подія. Понад 30 років минуло. Пам'ятаю тільки, що мова йшла про Україну.

с. Верба
Володимир-Волинського р-ну
Волинської области

ВІДГУК

БОРОТЬБА УПА З ФАШИСТАМИ НА ВОЛОДИМИРЩИНІ

Я.ЦАРУК, "НіД" 13.07.2010

З великим задоволенням прочитав дослідницьку статтю Я. Царука про боротьбу УПА з німецьким наїзником. Тема властиво не так часто появляється на сторінках ЗМІ. (Можна сказати, що зовсім в останніх роках відсутня). А чейже український повстанчий рух УПА зростав і формувався власне в боротьбі з німецьким нацизмом. Чому ця тематика замовчується – годі сказати.

Вартість досліджень Я.Царука в тому, що він подає не лише факти, а й дати, місцевості й імена загиблих і живих ще учасників тих подій. Тих останніх залишилось одиниці. Його дослідження годі комусь заперечити. Добре, що автор заповів продовжити свої публікації. Очевидно, дослідження Я.Царука обіймають визначену територію, але так було тоді по всій Північно-Західній Україні, і не тільки там.

Продовжуючи згадку Царука про Курськ, треба твердо наголосити, що змагання УПА з німецьким (а пізніше советським!) тоталітаризмом було боротьбою на боці Об'єднаних Націй. Пам'ятаймо про це і скажім світові!

1943 року німці проти УПА мусили вислати дивізію ген. фон де Баха, яка налічувала понад 30 тисяч солдатів, авіацію і танки. Це тільки на Волині, і цих військ забракло німцям на фронті.

Читаючи дослідження Я.Царука, хочу запитати: чи не час створити історично-документальний фільм про боротьбу УПА з німецьким фашизмом, поки ще живуть учасники і свідки тих подій?! Дослідження Я.Царука, напевно, в цьому можуть бути великим матеріалом до використання. Брак такого фільму використовують наші недруги. Очевидно, я маю на увазі широкомасштабний фільм, а не лише про окремі епізоди, хоч і такі потрібні.

Хай автор мені вибачить, але хочу сказати кілька зичливих уваг чи побажань. Можливо, що автор ще порушить ці питання.

То правда, що "в УПА було, окрім українців, багато представників інших національностей". Отже, треба, на мою думку, сказати, що при УПА були створені, власне на Володимирщині, військові відділи представників інших народів, які опинились на нашій землі, про що писалося уже не раз – узбеків, азербайджанців та інших. Вони жили своїм національним життям, видавали газету. Це феномен в історії визвольного руху.

"30 червня 1941 р. у Львові Уряд на чолі з Я.Стецьком оголосив про створення держави Україна". Отже, Я.Стецько очолював не Уряд, а Правління, яке мало підпорядкуватись Урядові, що мав постати в Києві. І друге, 30 червня 1941 р. у Львові було проголошено не "створення держави Україна", а відновлення Української держави. З правової точки зору це дуже важливо зауважити. Має це і політичний вимір.

Степан СЕМЕНЮК,
м. Луцьк

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"

Замовлення №

Наклад 5 000

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9